

var noget at demonstrere for. Vi demonstrerede, fordi der indtil 1999 havde været et loft over klassekvotienten i det almene gymnasium på 28 elever – lærerne skulle i hvert fald have dobbelt løn, hvis der var mere end 28 elever, og det betød sjøvt nok, at der sjældent var mere end 28 elever i klasserne i det almene gymnasium. Det loft var blevet fjernet, og nu frygtede vi, at de to klasser med de 29 var begyndelsen på en glidebane, som vi havde set det på handelsgymnasierne, så der nu rigtig ofte ville komme mere end 30 elever i klasserne. Vi fik som sagt at vide, at det var en storm i et glas vand, og at der intet var at være bekymret for. Der ville selvfølgelig aldrig nogen sinde være nogen, der ville sætte mere end 30 elever i klasserne, sagde man, det ville jo være fuldstændig galimatias, man ville jo gerne levere ordentlig uddannelse.

I dag er det så ikke ualmindeligt, at man sidder 36 eller 40 elever i klasserne – og det selv om ungdomsårgangene er blevet mindre. Så når fru Sophie Løhde siger, at det her er en god, gammel traver, så ja, det er det, fordi vi faktisk synes, det er et problem, og fordi vi er rigtig bekymrede over, at der er en tendens til, at der kommer flere elever i klasserne, fordi det selvfølgelig betyder – det er logik for burhøns – mindre tid med den enkelte elev.

Desværre var det ikke så overraskende, at Venstre afviste forslaget – det har man gjort længe. Jeg var lidt mere ked af, at De Konservative afviste forslaget. Hr. Brian Mikkelsen sagde ellers i 2001:

Det her er et godt forslag, som vi støtter; amterne lever ikke op til opgaven; det eneste, de skal gøre, er at sikre ordentlig uddannelse, og det gør de ikke ved at proppe 34 ind i klasserne.

De Konservative har åbenbart skiftet holdning til, hvad der er ordentlig uddannelse.

På gymnasierne oversteg den gennemsnitlige klassekvotient i 1. g-klasserne for første gang 28 sidste år. For handelsgymnasiernes vedkommende har de længe haft høje klassekvotienter. Det er rigtigt, at der er et lille fald, men den generelle tendens har været stigende klassekvotienter. En række steder rundt omkring i landet har vi set eksempler på klasser med helt op til 34, 35, 36 elever – altså rigtig langt fra de 28 og 29 og 30, som vi demonstrerede imod i 2001.

Klassekvotienten på ungdomsuddannelserne stiger år efter år, og den udvikling skal stoppes, og det er det, som det her beslutningsforslag handler om: Vi vil trække en linje et sted og stoppe en ond spiral. For os er grænsen på 28

ikke hellig. Den er valgt, fordi den tidligere har været grænsen i gymnasiet, og fordi den er det i folkeskolen. For vi ved fra flere forskere, at der sker noget, når man når op omkring de 30 elever; der er der mindre rum til de svageste elever. Men det er ikke helligt for os. Det vigtigste er, at vi får stoppet tendensen til, at klassestørrelserne stiger.

Så hvis vi ikke vil lave et loft, kunne vi lave et gennemsnit, som vi også skriver i bemærkningerne til beslutningsforslaget, og det ville også forhindre, at man skulle afvise elever, der gerne ville ind på et eller andet særligt hold på et gymnasium, det ville give mere fleksibilitet.

Alternativt kan det, der udmærket blev antydet af Venstres ordfører, nemlig at lave sådan et lærer-elev-tids-forhold, også være en mulighed, som vi kunne gå ind i at overveje. For os er det bare vigtigt, at man er sikret noget tid som enkeltelev med sin lærer. Vi vil gerne have stoppet udviklingen. Det vil vi, fordi – som jeg også sagde i mit spørgsmål til Venstres ordfører – vi fra flere videnskabelige undersøgelser ved, at klassestørrelserne faktisk betyder noget. Vi hørte Eskild Heinesen fra AKF, Anvendt Kommunal-Forskning, og Susanne Murning fra Center for Ungdomsforskning sige, at det faktisk betyder noget for de svageste elever; når der kommer mange elever i klasserne.

Set i det lys er det jo helt afgørende, at vi får sat en stopper et sted. Lige nu har vi problemer med at overholde 95-procents-målsætningen. Frafaldet stiger rigtig mange steder og har gjort det over en årrække. Jeg tror, det er rigtig vigtigt, at vi får skabt nogle gymnasier og nogle ungdomsuddannelser, hvor der er rum til at tage hånd om de svageste, til at tage hånd om den enkelte elev.

Vi synes ikke, at man bare skal henvise til uddannelsesstedernes egne muligheder for at prioritere, sådan som det er blevet gjort i debatten fra regeringens side, for vi må sikre, at de har de bedste rammer for at sikre ordentlig uddannelse. Langt de fleste uddannelsesinstitutioner har jo en presset økonomi. De står reelt ikke med det valg at kunne sige: Ja, vi ønsker undervisning i lokaler med maks. 28 elever. Den mulighed vil vi gerne give dem; vi vil gerne sige til dem, at det her altså ikke er et sted, hvor man skal skære en lille smule år efter år.

Så jeg vil sige, at jeg på sin vis er lidt ærgerlig over debatten i dag og over, at det endnu en gang skal afvises sådan på rygmarven. Men jeg er til gengæld glad for at høre, at Venstres ordfø-